

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **PhDr. J. G.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Hrušeckým, advokátem se sídlem Praha 7, Dělnická 30, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha,** se sídlem Praha 1, Washingtonova 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2009, č. j. 5 Ca 166/2006 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2006, č. j. 3607/2006-021 bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D5 ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1458-02/06-1776-213. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prominutí cla v částce 235 956 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 11 797 Kč, které byly vyměřeny dodatečným platebním výměrem prvostupňového správního orgánu ze dne 12. 4. 2001, č. 331/01. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce Městskému soudu v Praze žalobu, která byla rozsudkem ze dne 1. 7. 2009, č. j. 5 Ca 166/2006 - 41 zamítnuta.

Městský soud, dle odůvodnění svého rozsudku, dospěl k závěru, že pokud žalobce podal žádost o prominutí cla dne 6. 1. 2006, pak žalovaný nepochybil, aplikoval-li na případ příslušná ustanovení Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) kodexu, konkrétně jeho čl. 239 odst. 2. Dle tohoto článku je třeba, aby žádost o prominutí cla byla příslušnému celnímu úřadu podána do 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi (žalobci) sdělena částka cla. Vzhledem k tomu, že clo bylo žalobci sděleno dodatečným platebním výměrem ze dne 12. 4. 2001, doručeným dne 18. 4. 2001, pak jeho žádost o prominutí cla podaná dne 6. 1. 2006 byla podána zjevně opožděně. Postupu celního úřadu, následně aprobovanému žalovaným, tedy zamítnutí žádosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu, nelze ničeho vytknout. Lhůtu k podání žádosti může celní orgán prodloužit pouze ve výjimečných a odůvodněných případech a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby z úřední povinnosti tuto lhůtu prodloužil, aniž o to byl požádán. Žalobcem uplatňované ustanovení čl. 236 celního kodexu na daný případ vůbec nedopadá. Pokud jde o výhrady žalobce ke zjišťování skutkového stavu věci, městský soud uvedl, že rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, v jeho rámci se tedy dokazování neprovádí, a proto nemohl být žalobce krácen na svém právu vyjádřit se k provedeným důkazům.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obsáhle popsal průběh dosavadního celního řízení. Mimo jiné uvedl, že dne 4. 7. 2000 dovezl do ČR zboží deklarované jako *instantní nápoj nealkoholický* (zn. *Fructus Ambrosoli*) zčásti původem z Itálie, zčásti z Chile, vše dovezeno ze SRN. Při proclení bylo použito dokladů dvou členských států EU. Clo a daň z přidané hodnoty zaplatil stěžovatel při dovozu, a to na základě zařazení zboží pod kód celního sazebníku 21069098. Celní úřad však na základě zařazení dovezeného zboží pod kód sazebníku 1701 9100 vyčíslil celní dluh dodatečným platebním výměrem v částce 235 956 Kč, oproti stěžovatelem vyčíslené částce 19 245 Kč. Odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru bylo žalovaným zamítnuto bez toho, aby se tento orgán zabýval zařazením zboží a celním režimem. V roce 2002 pak byla zamítnuta první žádost stěžovatele o prominutí celního dluhu. Dle stěžovatele provedly celní orgány nesprávné zařazení zboží, ačkoli se dovolával právních předpisů určených k harmonizaci sazebníku celního zařazení zboží se sazebníkem mezinárodního společenství a dokumentů, které stěžovatel získal z jiných zemí (Slovensko, Polsko apod.). Charakter zboží se nemůže změnit pouhým překročením státní hranice (v SRN je totéž zboží považováno za „*potravinářský přípravek*“ a nikoli za „*cukr*“, jak deklarovaly celní orgány). Celní orgány následně učinily dotaz na příslušný orgán EU, který po delší době vydal stanovisko potvrzující, že celní zařazení dovezeného zboží tak, jak provedl stěžovatel, bylo správné. Stěžovatel požádal o pomoc i Veřejného ochránce práv a na jeho zásah byl celními orgány stěžovateli sdělen způsob matematického výpočtu cla a bylo zjištěno, že byla použita zvýšená sazba pro dovoz cukru nad rámec povolených kvót, ačkoli kvóty nebyly za celý rok 2000 vyčerpány. Stěžovatel podal tedy dne 6. 1. 2006 další žádost o prominutí cla a daně z přidané hodnoty, ale celní úřad žádost odmítl s tím, že došlo ke zmeškání zákonné lhůty k podání žádosti o prominutí cla ve smyslu ustanovení čl. 239 celního kodexu, a tuto

lhůtu nelze prodloužit nebo navrátit v předešlý stav, a proto řízení o žádosti stěžovatele zastavil dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

Stěžovatel má nicméně stále zato, že jsou plněny podmínky pro aplikaci druhého pododstavce čl. 239 odst. 2 celního kodexu. V tomto případě lze ve výjimečných a náležitě odůvodněných případech lhůtu k podání žádosti o prominutí cla prodloužit; není přitom stanoveno, že se tak musí stát pouze k jeho písemné žádosti. Poukazuje dále na čl. 236 celního kodexu, dle kterého bude clo vráceno nebo prominuto na základě žádosti podané ve lhůtě do tří let, která může být prodloužena. Současně mohou celní orgány prominout clo z vlastního podnětu, pokud samy v této lhůtě zjistí příslušné skutečnosti. Tento závěr vyplývá i z rozsudků Evropského soudního dvora. V daném případě nemohlo dojít k zastavení řízení, protože lhůtu lze prodloužit i z podnětu celních orgánů; nejedná se o lhůtu zákonnou, kterou by nebylo možné dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav.

Rozsudku městského soudu stěžovatel dále vytýká, že nezkoumal a nevzal v úvahu důvody zjevné opožděnosti žádosti, jak byly popsány v žalobě a nepožadoval řádné zdůvodnění rozhodnutí žalovaného [čl. 3 Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy (80) 2 ze dne 11. 3. 1980]. Jestliže se správní orgán odmítne zabývat žádostí a při svém správním uvážení se odchýlí od obecné směrnice způsobem nepříznivě zasahujícím do práv dotčené osoby, musí své rozhodnutí řádně odůvodnit. Jestliže soud dospěl k závěru, že v řízení neprobíhalo dokazování, v důsledku čehož nebylo třeba, aby byl stěžovatel jednání přítomen, pak se měl soud vypořádat se skutečností, že stěžovatel nebyl poučen ani vyzván k doplnění žádosti. Městský soud řádně nezdůvodnil ani nevyslovené stanovisko, že se nejednalo o výjimečný případ a zřejmou nespravedlnost, kterou celní orgány nemají zájem řešit standardním postupem (z vlastního podnětu). Stěžovatelem zvolený postup, kdy z procesní opatrnosti požádal o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o prominutí cla je poslední možností, jak zamezit páchané nespravedlnosti. Vada správního řízení spočívá v tom, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s obsahem spisu, neboť vyvstaly nové skutečnosti, které nereflektuje.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zařazení dovezeného zboží bylo provedeno na základě sazebního zařazení závazného v dané době, kdy ČR nebyla členem EU. Upozornil, že v daném případě jde o druhou žádost o prominutí cla stěžovatele v téže věci a trvá na tom, že byla podána pozdě. Stěžovatel v žádosti o prominutí cla nežádal o prodloužení lhůty ve smyslu ustanovení čl. 239 odst. 2 celního kodexu. Navíc v době skutečného dovozu platilo pro dovezené zboží sazební zařazení, na základě kterého bylo dodatečně doměřeno clo v částce 235 956 Kč. Žalovaný souhlasí se závěrem městského soudu, že v případě rozhodnutí o zastavení se jedná o procesní rozhodnutí, a proto v něm nebylo prováděno dokazování. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v nich uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především souhlasí s postupem celních orgánů, pokud na případ podané žádosti o prominutí cla aplikovaly čl. 239 celního kodexu. Jiný postup, s ohledem na čl. II, body 1 a 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 187/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, totiž nepřicházel v úvahu. Ustanovení § 289 celního zákona, jehož aplikace se stěžovatel v žádosti domáhal, pozbylo platnosti a účinnosti v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 187/2004 Sb. (ta nastala dnem 1. 5. 2004, ke dni vstupu České republiky do Evropské unie); žádost o prominutí cla a daně z přidané hodnoty stěžovatel podal až dne 6. 1. 2006. Zdejší soud se ostatně již dříve k možné aplikaci celního zákona po datu 1. 5. 2004 vyslovil tak, že „*Česká republika (...) omezila aplikaci stávajícího celního zákona jen na případy dosud neskončených řízení a dále na řízení o správních deliktech.*“ (rozsudek ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 116/2006 - 56, dostupný na www.nssoud.cz). Není přitom sporu o tom, že řízení ve věci prominutí cla a daně je samostatným řízením; je zahajováno samostatným návrhem (podáním žádosti) a je ukončeno samostatným rozhodnutím.

Dle čl. 239 bodu 1 celního kodexu platí, že dovozní clo nebo vývozní clo *lze vrátit nebo prominout* i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238. Jedná se o případy *vymezené postupem projednávání ve výboru* a dále ty případy, které *vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít, a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.* Podle bodu 2 čl. 239 celního kodexu *se vrácení nebo prominutí cla z důvodů uvedených v odstavci 1 povolí na základě žádosti, jež byla podána příslušnému celnímu úřadu do 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla*. Podstatnou je pak poslední věta tohoto článku, která v oficiálním překladu do českého jazyka zní: „*Ve výjimečných a náležitě odůvodněných případech však mohou celní orgány tuto lhůtu prodloužit.*“

Vzhledem k tomu, že celní kodex neupravuje problematiku lhůt v celním řízení, je třeba se dále zabývat otázkou, který právní předpis aplikovat pro potřeby určení běhu lhůt, jejich případného stavění, přetržení, či prominutí jejich zmeškání apod. Zde je nutno použít obecné pravidlo vyplývající z ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona, v platném znění, a aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Tento dílčí závěr je podstatný z pohledu klíčové kasační námitky, směřující k možné aplikaci čl. 239 bodu 2 *in fine* celního kodexu. Není totiž pochyb o tom, že lhůta k podání žádosti o prominutí cla (zde 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla) marně uplynula, neboť dodatečným platebním výměrem byla výše cla a daně stěžovateli pravomocně doměřena v roce 2001 (rozhodnutí Celního ředitelství Praha o zamítnutí odvolání ze dne 16. 7. 2001, č. j. 6960/01-01), přičemž žádost podal stěžovatel až dne 6. 1. 2006. Je proto třeba posoudit zda a případně za jakých podmínek mohl stěžovatel využít možnosti *prodloužení* této lhůty.

Problematika lhůt v daňovém, a zde i v celním řízení, je upravena v ustanovení § 14 daňového řádu. Ten rozlišuje jednak lhůty zákonné (stanovené přímo právním předpisem), jednak lhůty správcovské (stanovené rozhodnutím správce daně). Pokud se týká možnosti

prodloužení těchto lhůt, daňový řád tuto možnost připouští, a to (byť s jistými omezeními) i v případě lhůt zákonných (§ 14 odst. 2). Logickou podmínkou takového postupu ovšem je, aby o prodloužení lhůty bylo požádáno ještě před jejím uplynutím; posledně zmiňované ustanovení stanoví, že k prodloužení může dojít na základě žádosti *podané před uplynutím stanovené lhůty*.

Pokud tedy již původní lhůta (zde 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi sdělena částka cla) uplynula, lze *stricto sensu* dovodit, že již nelze postupovat dle ustanovení § 14 odst. 2, 3 a 4 daňového řádu týkajících se *prodloužení* lhůty. Jediným aplikovatelným institutem je pak *navrácení v předešlý stav*, ve smyslu ustanovení § 14 odst. 5 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že *prošla-li původní lhůta již před podáním žádosti a nešlo-li o lhůtu již prodlouženou podle předchozích ustanovení, může správce daně ze zvlášť závažných důvodů povolit navrácení v předešlý stav, to je obnovit běh lhůty a stanovit lhůtu novou. Žádost o navrácení v předešlý stav může být podána nejdéle do třiceti dnů ode dne, kdy u žadatele pominuly důvody zmeškání původní lhůty. Tuto novou lhůtu nelze ani prodloužit ani navrátit v předešlý stav.*

I přes jednoznačnou dikci českého znění čl. 239 bodu 2 *in fine* celního kodexu se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda jej nelze vyložit extenzivněji, tedy ve prospěch využitelnosti vnitrostátní úpravou zakotveného institutu *navrácení v předešlý stav.* Tento postup je odůvodnitelný právě povahou citovaného ustanovení, které je pramenem unijního práva; Evropský soudní dvůr dlouhodobě a konstantně judikuje právo národního soudu komparovat *„domácí"* jazykovou mutaci takového předpisu s jinými jazykovými verzemi, a to i za situace, kdy toto znění *prima facie* nevyvolává žádné interpretační obtíže (viz například stanovisko generálního advokáta ve věci *C-338/95, Weiner v Hauptzollamt Emmerich*). Jde o prostý důsledek faktu, že každá jazyková verze unijního předpisu je stejně autentická a má v principu stejnou relevanci (srov. rozsudek ESD *C 372/88, Cricket St. Thomas v Milk Marketing Board of England and Wales*).

Porovnáním několika jazykových verzí předmětného ustanovení bylo zjištěno, že v některých případech se hovoří o *prodloužení* lhůty (verze německá, španělská, slovenská), v jiných o možnosti jejího *překročení* (verze francouzská, italská, portugalská, polská). Je tedy zřejmé, že zde existuje jazyková divergence; ta musí být odstraněna za použití obecného pravidla, dle kterého má být posuzovanému výrazu přisouzen význam, který odpovídá účelu a kontextu předmětné unijní normy (viz rozhodnutí ESD *C-469/000, Ravil*).

Za této situace má Nejvyšší správní soud zato, že při použití teleologického výkladu nelze nalézt vážné argumenty pro restriktivnější výklad předmětného ustanovení, tedy pro závěr, že možnost překročení lhůty je omezena jen na případy jejího *prodloužení*, v návaznosti na žádost podanou před jejím marným uplynutím. K tomuto závěru je veden tím, že celní kodex tuto možnost spojuje jen s případy *výjimečnými a náležitě odůvodněnými*, přičemž rozhodnutí, zda bude takové žádosti vyhověno či nikoli, je svěřena diskreci příslušných orgánů (na *prodloužení* respektive *překročení* lhůty není právní nárok). Není tedy důvod legislativně předem vylučovat možné případy zvláštního zřetele hodné, u kterých by již nebylo možné využít institutu *prodloužení* lhůty. Bez významu není též fakt, že vnitrostátní úprava, subsumovatelná pod extenzivnější výklad, stanoví omezení

proti bezbřehým snahám o překračování těchto lhůt (viz dále); tato úprava přitom tvoří koherentní celek s celním kodexem (který úpravu lhůt neupravuje a *implicite* ji ponechává na členských státech).

Pokud tedy z důvodů výše uvedených svědčilo stěžovateli právo požádat celní orgány o *překročení* lhůty k podání žádosti o prominutí cla, zabýval se Nejvyšší správní soud posouzením podmínek vnitrostátní úpravy, za nichž tak mohl učinit. Jak již bylo uvedeno, ustanovení § 14 odst. 5 umožňuje i po marném uplynutí lhůty požádat správce daně o *navrácení v předešlý* stav, a to (obdobně jako v celním kodexu) *ze zvlášť závažných důvodů.* Ovšem ani využití této možnosti není neomezené, neboť tento postup je možno využít pouze v intencích ustanovení § 14 odst. 11 daňového řádu, který zapovídá povolení navrácení lhůty v předešlý stav za situace, kdy ode dne skončení původní lhůty uplynul jeden rok. I tato lhůta tedy v případě stěžovatele nebyla zcela evidentně dodržena.

S ohledem na již řečené lze tedy uzavřít, že žádost stěžovatele byla podána po uplynutí 12 měsíční lhůty stanovené v čl. 239 bodu 2 *in fine*, celního kodexu a stěžovatel v době jejího podání již objektivně ani nemohl využít žádného institutu, jímž by mohl běh lhůt obnovit. Pokud tedy městský soud aproboval postup žalovaného, respektive celního úřadu, který rozhodl o zastavení řízení o žádosti o prominutí cla, ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu, dle kterého se *daňové řízení zastaví, byla-li zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav a nebo žádosti o to byly* zamítnuty, pak jeho právnímu názoru nelze ničeho vytknout.

Namítá-li stěžovatel v této souvislosti nedostatek procesní aktivity celních orgánů (které ho měly na možnost využití ustanovení čl. 239 bodu 2 *in fine* upozornit (případně řízení v jeho intencích iniciovat samy), zde je nutno upozornit na již výše konstatovaný fakt, že v době podání předmětné žádosti (6. 1. 2006) byly možnosti *překročení* lhůty pro její podání objektivně vyloučeny. V rovině obecné pak sluší poukázat i na ustanovení čl. 877 a násl. Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí celní kodex. Čl. 878 první odstavec tohoto prováděcího nařízení striktně vymezuje okruh osob oprávněných podat žádost o prominutí nebo vrácení dovozního nebo vývozního cla. Těmito osobami jsou pouze dlužník nebo jeho nástupci v právech a povinnostech, případně jejich zástupci. Stěžovatel se tedy neprávem dovolává procesní aktivity správních orgánů (celního úřadu či žalovaného), neboť ochrana jeho práv spadá pouze a výhradně do jeho rozhodovací sféry (zda a kdy tak učiní). Současně není možné, aby správní orgán konal nad rámec pravomocí svěřených mu zákonem (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR). Pro úplnost je vhodné poznamenat, že i vnitrostátní úprava váže možnost *prodloužení lhůty* nebo *navrácení v předešlý stav* výlučně na žádost daňového subjektu (srov. § 14 odst. 2 a 5 daňového řádu).

Pokud dále stěžovatel namítá, že městský soud nevzal v úvahu důvody opožděnosti jeho žádosti a výjimečnost dané věci, pak nelze než zopakovat, že v dané věci byla předmětem soudního přezkumu zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí celního úřadu, jímž bylo *zastaveno řízení* ve věci žádosti o prominutí cla a daně, vydaného dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu. V takovém případě soud pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro aplikaci citovaného ustanovení, tedy, zda nastaly okolnosti, s nimiž zákon tento procesní postup

spojuje (zde zastavení řízení pro zmeškání zákonné lhůty). Za situace, kdy stěžovatel podal zjevně opožděnou žádost aniž by požádal (či vůbec mohl požádat) o navrácení v předešlý stav, nebylo na místě zabývat se okolnostmi, které vedly k dodatečnému doměření cla a daně, či možnostmi jejich prominutí, ve smyslu čl. 239 bodu 1 celního kodexu. Důvody opožděnosti podané žádosti o prominutí cla a daně jsou relevantní v případě, kdy je podána žádost o prodloužení lhůty či navracení v předešlý stav, a tato žádost může být věcně posouzena (nebyla-li tedy podána zjevně mimo veškeré lhůty). Uvedené platí i pro stěžovatelovy výhrady k absenci dokazování o těchto skutečnostech a k neakceptování *nových skutečností*, které na podporu svých tvrzení předkládal.

Městskému soudu lze přisvědčit i v jeho názoru, že čl. 236 celního kodexu, jehož aplikace se stěžovatel v žalobě taktéž dovolával, je na daný případ vyloučena. Bez nutnosti obsáhlé argumentace lze konstatovat, že citovaný článek celního kodexu dopadá na typově odlišné případy vracení či promíjení cla, než jak argumentoval stěžovatel. Ten ostatně ani netvrdí, že by v jeho případě byl naplněn některý z důvodů uvedených bodě 1 zmiňovaného ustanovení; domáhá se pouze aplikace jeho bodu 2, upravujícího lhůty k podání žádosti, možnosti jejího prodloužení a povinnost celních orgánů postupovat v intencích tohoto článku *ex officio*. Takový postup však není možný, neboť čl. 236 a 239 celního kodexu jsou navzájem autonomní (srov. čl. 239 bod 1, větu první) a upravují tedy i autonomně mechanismus posuzování podaných žádostí. Čl. 236 celního kodexu není též obecným ustanovením, aplikovatelným na veškeré postupy dle kapitoly 5 celního kodexu.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu